

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně **A. L.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2015, č. j. MV-26857-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah správních rozhodnutí

[1] Včas podanou žalobou žalobkyně napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 11. 2014, č. j. OAM-5619-42/PP-2014. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení přechodného pobytu na území ČR dle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZPC“). Žádost žalobkyně byla zamítnuta pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC, neboť žalobkyně nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU (manželem žalobkyně).

[2] Správní orgány vycházely z následujících skutkových okolností. Žalobkyně podala dne 16. 4. 2014 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 ZPC, přičemž v tiskopisu žádosti – v rubrice týkající se účelu pobytu vyznačila: „sloučení s manželem, obč. CZE“. V průběhu správního řízení bylo provedeno několik pobytových kontrol u žalobkyně, dále byl proveden její výslech, o kterém byl dne 4. 9. 2017 pořízen protokol. Rovněž byl proveden výslech manžela žalobkyně pana M. L., nar. Na základě výše uvedených podkladů vydal prvostupňový správní orgán dne 26. 11. 2014 rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl. Nezbytnou podmínkou ve smyslu ZPC i Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES (dále jen „Směrnice č. 2004/38/ES“), pro vydání povolení k přechodnému pobytu ve formě pobytové karty rodinného příslušníka občana EU je skutečnost, že rodinný příslušník občana EU (ČR) hodlá pobývat společně s tímto občanem na území státu, kde o vydání pobytové karty žádá (ČR). Z provedeného dokazování však vyplynulo, že toto v případě žadatelky není splněno. Její manžel v současné době pobývá většinu času pracovně v zahraničí (Velké Británii). Jak vyplynulo z provedených výsledků i opakovaných šetření v místě pobytu žalobkyně, manžel žalobkyně pobývá v podstatě nepřetržitě od července roku 2014 mimo území ČR. Na tomto stavu nemíní manžel žalobkyně do budoucna nic měnit, neboť má ve Velké Británii dobrou práci, dobře je finančně ohodnocen, a proto o práci nechce přijít. Doslovně manžel žalobkyně při výslechu uvedl, že se do ČR vrátil jen z důvodu konání výslechu a ihned po jeho skončení se miní opět do Velké Británie vrátit. Nad to manžel žalobkyně uvedl, že jakmile jeho manželka dostane povolení, pojedje za ním do Velké Británie. Z výše uvedeného musel prvostupňový správní orgán dospět k závěru, že žalobkyně nepobývá v současné době na území ČR společně s občanem EU, tedy jejím manželem, neboť tento se na území ČR v podstatě nezdržuje, protože žije a pracuje v Anglii. Z provedeného šetření dále správní orgán dovodil, že ani sama žalobkyně v případě vyhovění její žádosti nehodlá pobývat na území ČR, neboť chce následovat svého manžela do Anglie. Za takové skutkové situace nebyla v případě žalobkyně splněna podmínka pro podání žádosti, a tedy i pro vydání povolení k přechodnému pobytu uvedená v § 87b odst. 1 ZPC, neboť žalobkyně nehodlá pobývat na území ČR po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU. Správní orgán nezpochybnil, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU. Nicméně bylo jasné prokázáno, že žalobkyně společně se svým manželem na území ČR nepobývá, neboť, tento se zde v současné době téměř nezdržuje a nemíní tak činit ani v budoucnu. Z výše citované Směrnice jasné plyne, že tato se vztahuje na rodinné příslušníky občanů EU, kteří tyto občany EU doprovázejí nebo je následují. V uvedené věci sice žalobkyně hodlá následovat či doprovázet svého manžela, avšak nikoliv do České republiky, nýbrž do jiného členského státu EU, kde se její manžel dlouhodobě nachází. Jelikož žalobkyně nepobývá a ani v budoucnu nehodlá pobývat na území ČR přechodně společně s občanem EU, neboť tento dlouhodobě pobývá mimo území ČR, tak její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 ZPC nebylo možno vyhovět, a proto byla její žádost zamítnuta.

[3] Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce včasné odvolání. V něm namítala, že ZPC neobsahuje ustanovení, podle něhož lze zamítnout její žádost z důvodů uvedených ve výroku prvostupňového správního

rozhodnutí (§ 87b odst. 1 ZPC), tedy že žalobkyně nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU. Důvody pro zamítnutí žádosti jsou taxativně formulovány v § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 ZPC.

[4] Závěry prvostupňového správního orgánu nemají podklad v zákoně. Ust. § 87b odst. 1 ZPC nestanoví, že žádost je oprávněn podat rodinný příslušník občana EU pouze v případě, pokud hodlá na území pobývat po dobu delší než 3 měsíce. Toto ustanovení hovoří pouze o povinnosti k podání žádosti v návaznosti na § 18 písm. d) bod 7 a písm. e) ZPC, jenž řeší právo pobytu rodinného příslušníka občana EU po dobu 3 měsíců bez víza. Zákon nespecifikuje jako podmínku hodlání pobývat na území déle než 3 měsíce. Zákaz o rozšiřování zákonných podmínek pro povolení k pobytu formuloval podle žalobkyně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67. Poslední výtku v odvolání adresovala žalobkyně ke Směrnici č. 2004/38/ES, kterou správní orgán používá jako výkladovou pomůcku, ačkoliv se tato Směrnice na žalobkyni a jejího manžela nevztahuje, neboť manžel je přímo občanem ČR.

[5] Žalovaná, po posouzení podaného odvolání, přisvědčila závěrům prvostupňového správního orgánu, prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila a odvolání zamítla. Žalovaná zopakovala některé stěžejní body prvostupňového správního rozhodnutí a dále mj. zdůraznila, že žalobkyně doložila, že je rodinným příslušníkem občana EU, neboť předložila oddací list vydaný Úřadem městské části města Brna, Brno-střed, dne 24. 6. 2014, podle něhož žalobkyně uzavřela manželství s panem M. L., dne 10. 1. 2013 v Žalovaná dále zdůraznila, že ve dnech 4. 8., 7. 8. a 12. 8. 2014 byla hlídkou Policie ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odborem cizinecké policie, oddělením pobytových agend, provedena šetření na adrese hlášeného pobytu žalobkyně Šetřením bylo zjištěno, že zvonek a poštovní schránka je označena jménem žalobkyně, žalobkyně byla doma zastřižena v domácím oblečení, bydlí v bytě 1+1 v pronájmu od května 2014. Hlídky žalobkyně uvedla, že její manžel je v současné době za prací v Anglii, a že ona pracuje jako uklízečka v restauraci v přízemí domu. Náklady na domácnost hradí společně se svým manželem. Hlídky žalobkyně předložila fotografie ze společného života. V bytě se nacházely osobní věci žalobkyně a jejího manžela, vše nasvědčovalo tomu, že rodina bydlí společně. Uvedené skutečnosti potvrdil i soused Sláma.

[6] Dne 4. 9. 2014 byl se žalobkyní sepsán protokol o jejím výsledku a následně rovněž i o výsledku jejího manžela M. L. Žalobkyně uvedla, že se s manželem seznámila přes Skype v prosinci 2012. Pan M. L. bydlel tehdy se strýcem žalobkyně. Poprvé se s manželem viděli v lednu 2013, kdy za ní přijel do K. a uzavřel s ní 10. 1. 2013 sňatek. Do ČR přicestovala dne 13. nebo 14. 4. 2014. Žalobkyně do protokolu dále uvedla, že její manžel, pokud má čas, tak žije v Anglii, teď se zrovna vrátil. Byl v Anglii 2 týdny, pracuje tam v L., umývá auta. V ČR měl nízký příjem. Plánují spolu jít do Anglie, kde je vyšší plat, ale nyní ne, to až časem. Kde manžel v Anglii bydlí, žalobkyně nevěděla, nikdy tam nebyla, neboť občané Republiky K. nemohou získat vízum. Pan M. L. do protokolu uvedl, že se s manželkou seznámil přes Skype a přes jejího strýce. Poprvé se osobně viděli začátkem roku 2013, kdy se za ní přijel oženit. V K. strávili týden před uzavřením sňatku. Anglicky se naučil v Anglii, kam jezdí za rodinou a také za prací. Má tam rodiče, bratra a tety. Jeho rodiče tam často jezdí na návštěvy, nejsou tam trvale. V Anglii pracuje, získal tam dobře placenou práci a nechce o ni přijít. Do ČR přijel jen kvůli výsledku, v sobotu jede hned zpět. Dále uvedl, že byl v Anglii celé dva měsíce

a do ČR se po tu dobu nevracel, tj. byl tam nepřetržitě od července 2014. Jeho manželka v Anglii dosud nebyla.

[7] Dne 2. 11. 2014 byla provedena opakovaná pobytová kontrola na hlášené adrese žalobkyně. Žalobkyně byla zastižena v restauraci v přízemí domu, kterou vlastní její strýc a žalobkyně zde pracuje jako uklízečka. Na otázku, kde se nachází její manžel, uvedla, že je v současné době v Anglii, kam odjel za prací a měl by se zhruba za měsíc vrátit, avšak netuší přesně kdy. V bytě se nacházely osobní věci žalobkyně a pánské věci, dle sdělení žalobkyně šlo o věci jejího manžela.

[8] S ohledem na výše uvedené žalovaná potvrdila závěry prvostupňového správního orgánu, protože žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v § 87b odst. 1 ZPC, neboť nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU. Podle prvostupňového správního orgánu nebyla naplněna podmínka úmyslu pobývat na území ČR společně s občanem EU po dobu delší než 3 měsíce. Tento závěr se opíral o výpovědi žalobkyně a jejího manžela. Její manžel M. L. nyní pobývá v Anglii, kde pracuje a do ČR přijel pouze k provedení jeho výsledku. Z výpovědi obou osobou dále vyplývá, že v budoucnu chtějí žít spolu v Anglii. Rovněž podle žalované z protokolů o provedených výsledcích a z pobytových kontrol vyplynulo, že žalobkyně na území ČR nepobývá společně s občanem EU, tedy se svým manželem – občanem ČR. Manžel žalobkyně pan M. L. přijel do ČR pouze na výsledk a jinak pobývá v Anglii. Podle žalované nelze hodnověrným způsobem prokázat, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 ZPC, tedy nelze zjistit skutečný stav věci, neboť účastnice řízení nehodlá na území ČR pobývat přechodně s občanem EU. Dikce § 87b odst. 1 ZPC vychází ze základní situace, kdy cizinec, který sám není občanem EU, vstoupil na území ČR jako rodinný příslušník občana EU a hodlá zde společně s občanem EU pobývat po dobu delší než 90 dnů.

[9] K odvolací námitce žalobkyně, že důvod, pro který byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu, není v zákoně obsažen, žalovaná uvedla, že v případě nesplnění základní podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC nebyl správní orgán oprávněn posuzovat žádost žalobkyně dle § 87b ZPC a byl zde dán důvod pro zamítnutí takové žádosti pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC. Žalobkyní namítané ust. § 87e ZPC poskytuje podle žalované výčet důvodů, pro něž lze žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout, nikoliv však ten důvod, že žalobce/žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU. Toto ustanovení počítá se zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu u cizince, který již splnil některou z podmínek § 15a ZPC, tedy u rodinného příslušníka občana EU.

[10] Dále se žalovaná vyjádřila k odvolací námitce, podle které z § 87b odst. 1 ZPC nelze dovodit, že by žádost o povolení přechodného pobytu byl oprávněn podat pouze rodinný příslušník občana EU, pokud hodlá na území pobývat déle než 3 měsíce. Dle žalobkyně totiž z ustanovení pouze plyne povinnost podat žádost v návaznosti na § 18 písm. d) bod 7 a písm. e) ZPC, jenž upravuje právo rodinného příslušníka občana EU pobývat na území po dobu 3 měsíců bez víza. Žalovaná k tomu uvedla, že žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 ZPC, přičemž § 18 ZPC jen upravuje přechodný pobyt na území bez víza, tedy na dobu, která nepřekročí 3 měsíce. Žalovaná dále odmítla odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j.

4 As 30/2009-67, neboť řešil zcela odlišnou situaci, kdy nebylo vyhověno žádosti o povolení k trvalému pobytu, pro jehož povolení zákon stanoví odlišné podmínky, než jaké platily v případě žalobkyně, která žádala o povolení přechodného pobytu dle § 87b odst. 1 ZPC.

[11] Žalovaná odmítla rovněž poslední odvolací námitku žalobkyně směřující proti použití Směrnice č. 2004/38/ES jako výkladové pomůcky, neboť dle žalobkyně se na žalobkyni a jejího manžela nemůže vztahovat, protože manžel žalobkyně je přímo občanem ČR a nikoliv občanem jiného státu EU. Žalovaná odmítla tuto námitku s tím, že právě § 15a ZPC je důsledkem implementace komunitárního práva a ČR jako členský stát EU je v případě, kdy je v řízení před správním orgánem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského práva, což je právě ZPC vůči uvedené Směrnici, je povinna prostřednictvím správního orgánu jej vyložit v intencích tohoto evropského předpisu. Z článku 2 bodu 2 Směrnice č. 2004/38/ES se pro účely této Směrnice rozumí „rodinným příslušníkem“ mj.: a) manžel nebo manželka. V článku 3 citované Směrnice jsou uvedeny oprávněné osoby. V bodě 1. článku 3 citované Směrnice je uvedeno, že: Tato směrnice se vztahuje na všechny občany EU, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu článku 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují. Další usnadnění pohybu a pobytu ostatních rodinných příslušníků upravuje bod 2. článku 3 citované Směrnice. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaná potvrdila prvostupňové správní rozhodnutí a zamítla podané odvolání, neboť ze zjištěných skutečností byl učiněn v uvedené věci správný závěr, protože žádost žalobkyně byla zamítnuta pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC, protože nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU.

II Obsah žaloby

[12] Žalobkyně v úvodu včas podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh řízení a dále uvedla, že se žalovaná při svém rozhodování nevypořádala s jejími odvolacími námitkami. Nejprve šlo o námitku směřující proti důvodu zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalobkyně trvá na tom, že důvody pro zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu jsou taxativně stanoveny v § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 ZPC. Pod některý z těchto důvodů musí správní orgán podřadit zamítnutí žádosti a nemůže vytvářet důvody jiné, než které umožňuje zákon. V dané věci však byla žádost žalobkyně zamítnuta z důvodu, který není podřaditelný pod žádný z taxativně vymezených zákonem a správní orgán se o takové podřazení ani nepokusil. V této souvislosti žalobkyně odkázala na čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle nějž lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Obdobně tak stanoví i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud v dané věci správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti mimo zákonem taxativně stanovené důvody, pak nerozhodl v souladu se zákonem, rozhodnutí je projevem libovůle a na taková nicotná rozhodnutí pamatuje § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“). Z uvedeného důvodu jsou obě správní rozhodnutí v této věci nezákonná.

[13] Žalovaná se nevypořádala ani s další odvolací námitkou co do důvodů zamítavého rozhodnutí. Podle žalobkyně nemají úvahy prvostupňového správního orgánu podklad v zákoně. Z § 87b odst. 1 ZPC nelze dovodit, že rodinný příslušník je oprávněn žádost

o povolení k přechodnému pobytu podat pouze, pokud hodlá na území pobývat po dobu delší než 3 měsíce. Toto ustanovení pouze hovoří o povinnosti podat žádost v návaznosti na § 18 písm. d) bod 7 a písm. e) ZPC, které upravuje právo rodinného příslušníka občana EU pobývat na území po dobu 3 měsíců bez víza. Podle názoru žalobkyně je rodinný příslušník občana EU oprávněn podat žádost o přechodný pobyt kdykoliv, bez ohledu na to, jak dlouho hodlá pobývat na území ČR, avšak v případě, že na území ČR pobývá bez víza v souladu s § 18 písm. d) bod 7 a písm. e) ZPC, vztahuje se na něj povinnost žádost o přechodný pobyt podat, aby nepřekročil tříměsíční dobu oprávněného bezvízového pobytu. To plyne z § 87b odst. 1 druhá věta ZPC. Zákon však neobsahuje podmínku, že pro povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU je nezbytné hodláni pobývat na území déle než 3 měsíce. Již v odvolání žalobkyně odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, z něhož plynul zákaz postupu správního orgánu, kterým by rozšiřoval podmínky pro povolení k pobytu v souvislosti s jeho nepřetržitostí, neboť jde o nezákonný postup. Podle žalobkyně se žalovaná v napadeném rozhodnutí v případě tohoto odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu omezila pouze na konstatování, že v citovaném rozsudku šlo o odlišnou situaci, než v projednávané věci. Nebylo totiž vyhověno žádosti o povolení k trvalému pobytu, kde jsou zákonem stanoveny odlišné podmínky pro jeho povolení, než v případě žádosti o povolení k přechodnému pobytu, jak bylo žádáno v nyní posuzované věci. Žalobkyně s takovým závěrem žalované nemohla souhlasit, a i když v posuzovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu skutečně šlo o odlišnou situaci, žalobkyni citovaná pasáž rozsudku NSS obsahovala obecné pravidlo, že podmínky pro povolení pobytu nelze rozšiřovat v neprospěch žadatele nad rámec zákona.

[14] I ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala nevypořádání se s její třetí odvolací námitkou. Žalobkyně totiž namítala, že se na ni nevztahuje a rovněž v daném případě ani nemůže být použita jako výkladová pomůcka Směrnice č. 2004/38/ES, jelikož manžel žalobkyně je přímo občanem ČR a nikoliv občanem jiného státu EU, jenž by v ČR hostoval. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze citovala ustanovení Směrnice, avšak z rozhodnutí nevyplývalo, z jakého důvodu by se měla Směrnice na žalobkyni vztahovat. Rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Přesto žalobkyně trvá na tom, že uvedená Směrnice se nevztahuje na žalobkyni ani na jejího manžela, coby občana ČR.

[15] Z výše uvedených důvodů proto žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí žalované ve spojení s rozhodnutím prvostupňového správního orgánu zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[16] Žalovaná ve svém vyjádření zopakovala důvody zamítavého rozhodnutí tak, jak byly uvedeny v napadeném rozhodnutí. Vznesené žalobní námitky byly obdobné jako námitky, které byly uplatněny v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná k těmto námitkám podrobně vyjádřila, a protože na svých závěrech trvá, tak v dalším odkázala na napadené rozhodnutí.

[17] Pro úplnost žalovaná zdůraznila, že žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v § 87b odst. 1 ZPC, neboť nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU. Není proto naplněna podmínka úmyslu pobývat na území ČR společně s občanem EU po dobu delší než 3 měsíce. Uvedený závěr se opírá o výpovědi žalobkyně a jejího manžela pana M. L. Z výpovědí vyplynulo, že manžel žalobkyně nyní pobývá v Anglii, kde pracuje a do ČR přijel pouze k výsledku. Z výpovědí obou osob dále vyplývá, že v budoucnu chtějí žít spolu v Anglii. Z pobytové kontroly, a také z výpovědí obou osob do protokolů o jednání vyplynulo, že žalobkyně nepobývá společně s občanem EU, resp. ČR (manželem), ten do ČR přijel pouze na výslech, jinak pobývá v Anglii. Podle žalované nelze hodnověrně prokázat, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 ZPC, tedy nelze zjistit skutečný stav věci, neboť žalobkyně nehodlá na území ČR pobývat přechodně s občanem EU. Dikce § 87b odst. 1 ZPC vychází ze základní situace, kdy cizinec, který sám není občanem EU, vstoupil na území ČR jako rodinný příslušník občana EU a hodlá zde společně s občanem EU pobývat po dobu delší než 90 dnů. Žalovaná má tak za to, že prvostupňový správní orgán učinil ve věci správný závěr, když žádost žalobkyně zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC, protože žalobkyně nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU.

[18] Žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání konané dne 10. 10. 2017

[19] Žalovaná i žalobkyně, včetně její právní zástupkyně, se z jednání nařízeného na den 10. 10. 2017 předem omluvili a nežádali o odročení jednání. Jednání tak proběhlo v nepřítomnosti účastníků řízení. Soud konstatoval obsah žaloby, vyjádření žalované k žalobě a obsah soudního a správního spisu. Dokazování ve věci nebylo prováděno. Při nařízeném jednání bylo v uvedené věci vyhlášeno rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

[20] Dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a to včetně přezkumu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[21] Ze správního spisu soud zjistil, že obsahuje všechny listiny, na něž žalovaná a potažmo prvostupňový správní orgán v napadeném rozhodnutí odkazovali. S těmito materiály měla žalobkyně možnost se v průběhu správního řízení seznámit a vyjádřit se k nim.

[22] Předmětem sporu v řízení před správními orgány byla primárně otázka, zda byly správní orgány oprávněny žalobkyni zamítnout žádost o povolení přechodného pobytu na území ČR společně s občanem EU (jejím manželem) pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC. Podle žalobkyně nemohla být její žádost z uvedeného důvodu zamítnuta, neboť důvody pro zamítnutí takové žádosti jsou výhradně a taxativně specifikovány pouze v § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 ZPC. Podle žalobkyně tak bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti nezákonně, mimo zákonem taxativně stanovené důvody.

[23] Krajský soud se nemohl s posledně uvedeným tvrzením žalobkyně a jejím výkladem ust. § 87b odst. 1 ZPC ztotožnit. V dané věci rozhodovaly správní orgány na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Byly zjištěny skutečnosti svědčící o nenaplnění základních podmínek uvedených v § 87b odst. 1 ZPC pro vyhovění žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Řízení dle § 87e ZPC je řízení o žádosti. Bylo tedy primárně na žalobkyni, jako žadatelce o přechodný pobyt, aby hodnověrným způsobem doložila v žádosti tvrzené skutečnosti a naplnila tak nezbytné základní podmínky pro povolení jejího přechodného pobytu na území ČR. Podmínky pro vyhovění žádosti o povolení k přechodnému pobytu jsou formulovány v § 87b odst. 1 ZPC, přičemž v žádosti je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 ZPC [s výjimkou dokladu potvrzujícího účel pobytu dle § 87a odst. 2 písm. b) ZPC] a dále doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU (§ 87b odst. 2 ZPC). Jsou-li splněny výše uvedené podmínky, ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana EU (§ 87b odst. 3 ZPC).

[24] Žádostí o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 ZPC, kterou žalobkyně podala dne 16. 4. 2014, s vyznačením účelu pobytu: „*sloučení s manželem, obč. CZE*“, žalobkyně směřovala k povolení jejího přechodného pobytu na území ČR, kde hodlala po dobu delší než 3 měsíce pobývat společně se svým manželem, občanem ČR (EU). Byla tak povinna prokázat splnění podmínek uvedených v § 87b odst. 1 ZPC.

[25] Podle § 87b odst. 1 ZPC „*Rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.*“

[26] Z dikce § 87b odst. 1 ZPC vyplývají podmínky, za jakých lze pobývat na území ČR přechodně společně s občanem EU a současně podmínky, za jakých lze o takový přechodný pobyt žádat. V posuzované věci zjistily správní orgány relevantní skutečnosti, které je vedly k učinění závěru o tom, že žalobkyně nesplňuje jednu z podmínek uvedených v citovaném ustanovení, a sice že nehodlá pobývat na území ČR přechodně společně s občanem ČR (EU). Z protokolů o výsleších žalobkyně i jejího manžela pana M. L., a také z provedených pobytových kontrol vyplynulo, že žalobkyně na území ČR nepobývá společně s občanem EU, a to svým manželem – občanem ČR. Manžel žalobkyně pan M. L. nyní pobývá v Anglii, kde pracuje, a do ČR přijel, jak sám uvedl, pouze na výslech v této věci. Z jeho výslechu a rovněž z výslechu žalobkyně bylo zjištěno, že nehodlají na území ČR pobývat ani v budoucnu, neboť chtějí žít spolu v Anglii. Ani z výpovědi žalobkyně dne 4. 9. 2014 nevyplynulo, že by hodlala na území ČR pobývat přechodně s občanem EU (jejím manželem), neboť hlídce tvrdila, že manžel pobývá v Anglii, kde má dobře placenou práci, nechce proto o ni přijít, v ČR nebyl

dobře finančně ohodnocen, a že i žalobkyně hodlá s ním v budoucnu žít v Anglii. Rovněž pobytová kontrola nikdy manžela žalobkyně ve společné domácnosti nezastihla s tím, že je zrovna pracovně v Anglii. Nemohli tak být ani naplněny podmínky „společného pobývání“ na území ČR, resp. podmínka úmyslu pobývat na území ČR společně s občanem EU po dobu delší než 3 měsíce. Podávala-li žalobkyně následně po vstupu na území ČR žádost o povolení přechodného pobytu (dne 16. 4. 2014), pak bylo-li výsledky prokázáno, že pan M. L. byl minimálně od počátku července 2014 v Anglii, pak ani obě osoby nemohly společně pobývat na území ČR po dobu delší než 3 měsíce.

[27] Není pravdou, že se žalovaná nevypořádala se shora uvedenou odvolací námitkou žalobkyně. S odkazem na shora provedenou argumentaci soudu je třeba uvést, že obdobnou argumentaci uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí k vypořádání předmětné odvolací námítky. S použitou argumentací se krajský soud plně ztotožňuje. Není pravdou, že by k zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení přechodného pobytu došlo z důvodů, které nejsou podřaditelné pod taxativně vymezené zákonné důvody, čímž mělo dojít podle žalobkyně k nezákonnému rozšiřování zákonných důvodů pro zamítnutí žádosti. Pokud žalobkyně odkazovala na § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 ZPC, v nichž jsou podle ní jediné uvedené důvody pro zamítnutí její žádosti, pak tato ustanovení nebyla v dané věci zcela oprávněně aplikována. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení přechodného pobytu bylo totiž nenaplnění zákonných podmínek pro takový pobyt rodinného příslušníka na území ČR uvedených v § 87b odst. 1 ZPC, tj. podmínka původního úmyslu pobývat na území ČR přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU.

Po posouzení důkazů provedených v řízení totiž dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyně nehodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU (jejím manželem). Díkce § 87b odst. 1 ZPC vychází ze základní situace, kdy cizinec, který sám není občanem EU, vstoupil na území ČR jako rodinný příslušník občana EU a hodlá zde společně s občanem EU pobývat po dobu delší než 90 dnů. Vzhledem k tomu, že v dané věci nebyla splněna základní podmínka uvedená v § 87b odst. 1 ZPC, tedy nebylo prokázáno, že žalobkyně hodlá na území ČR pobývat přechodně společně s občanem EU (manžel je totiž v Anglii, kde pracuje a žije), nebylo možno žádosti žalobkyně vyhovět a byl dán důvod pro zamítnutí její žádosti pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC. Nedošlo totiž k naplnění základní definice uvedené v § 87b odst. 1 ZPC pro požadovaný pobyt a správní orgány tak musely zcela po právu podanou žádost zamítnout.

K ust. § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 ZPC soud pro úplnost uvádí, že uvedená ustanovení neobsahují jako důvod zamítnutí žádosti nesplnění zákonných podmínek přechodného pobytu nebo to, že žadatel není rodinným příslušníkem občana EU. Rovněž nelze směšovat žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 ZPC a právní úpravu uvedenou v § 18 ZPC, neboť posledně citované ustanovení upravuje pouze přechodný pobyt na území bez víza, tedy na dobu pobytu na území rodinného příslušníka občana EU, která nepřekročí 3 měsíce. Jak plyne ze správního spisu, o takový pobyt v posuzované věci nešlo, žalobkyně podala dne 16. 4. 2014 u ministerstva vnitra žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 ZPC s tvrzeným účelem pobytu: „sloučení s manželem, obč. CZE“. Vzhledem k tomu, jak žalobkyně svoji žádost specifikovala, nelze uvažovat o právní úpravě, jak nyní navrhovala v žalobě, pomocí § 18 ZPC, který řeší pobyt na území po dobu do 3 měsíců bez víza. V této souvislosti se nelze ztotožnit ani s tvrzením

žalobkyně, že zákon neobsahuje podmínku pro povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU, a to hodláni pobývat na území déle než 3 měsíce. Ze shora provedené dikce § 87b odst. 1 ZPC totiž vyplývá, že hodlá-li rodinný příslušník občana EU pobývat přechodně na území po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. K této doslovné dikci citovaného ustanovení nelze již nic jiného dodat, než že z ní plyne úmysl přechodného pobytu na území společně s občanem EU po dobu delší než 3 měsíce. V takovém případě je cizinec povinen podat žádost o povolení přechodného pobytu ve smyslu § 87b odst. 1 ZPC. Ani v případě této žalobní námitky tak nelze žalobkyni přisvědčit v tom, že se s ní žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala. Obsah napadeného rozhodnutí svědčí o opaku. Mimo výše uvedené soud doplňuje, že v § 87b odst. 1 ZPC není uveden jakýkoliv odkaz či jiná návaznost na § 18 písm. d) bod 7 a písm. e) ZPC, kde jde o pobyt, který nepřekročí 3 měsíce (do 90 dnů). V § 87b odst. 1 ZPC je naopak podmínka hodláni pobývat na území déle než 3 měsíce.

[28] Rovněž nelze přisvědčit ani žalobní námitce týkající se obsahu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67. Uvedené rozhodnutí vytklo správním orgánům (rovněž správnímu soudu), že nesprávně vyložily a aplikovaly § 67 odst. 1 ZPC, jenž upravuje podmínky pro povolení trvalého pobytu na území ČR. Z uvedeného rozhodnutí však nelze dovodit nic o nezákonném rozšiřování zamítavých důvodů pro nyní přezkoumávanou věc. Jednalo se o zcela odlišnou situaci, kdy nebylo vyhověno žádosti o povolení k trvalému pobytu, pro něž jsou zákonem stanoveny zcela odlišné podmínky, než je tomu v případě žalobkyně, která žádala o povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87b odst. 1 ZPC. Obdobně argumentovala rovněž žalovaná v napadeném rozhodnutí, a proto nelze žalobkyni přisvědčit v tom, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se řádně žalovaná nezabývala touto odvolací námitkou. Navíc, pokud žalobkyně argumentovala tím, že uvedený judikát obsahuje obecné pravidlo, že podmínky pro povolení k pobytu nelze rozšiřovat v neprospěch žadatele nad rámec zákona, pak v nyní posuzované věci nešlo o rozšiřování zákonných podmínek pro povolení pobytu v neprospěch žalobkyně nad rámec zákona. V posuzované věci nebyly splněny základní podmínky pro povolení přechodného pobytu uvedené v § 87b odst. 1 ZPC.

[29] Krajský soud nemohl přisvědčit ani poslední žalobní námitce, že se na žalobkyni nevztahuje a ani nemůže být ve věci použita jako výkladová pomůcka Směrnice č. 2004/38/ES, neboť manžel žalobkyně je přímo občanem ČR a nikoliv občanem jiného státu EU. Žalobkyně dále tvrdila, že se s touto odvolací námitkou žalovaná řádně v rozhodnutí o odvolání nevypořádala.

[30] Žalovaná v napadeném rozhodnutí k uvedené námitce uvedla, že právě § 15a ZPC je důsledkem implementace komunitárního práva a ČR jako členský stát EU je v případě, kdy je v řízení před správním orgánem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského práva, což je právě ZPC v kontextu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, povinen jej vyložit v intencích tohoto evropského předpisu. Krajský soud k uvedenému doplňuje, že v § 15a odst. 1 ZPC je obsažena definice rodinného příslušníka občana EU, kterým se dle písm. a) citovaného ustanovení pro účely tohoto zákona rozumí mj. manžel. Definici rodinného příslušníka občana EU je tak třeba využít i v nyní aplikovaném § 87b odst. 1 ZPC pro účely žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Vzhledem k tomu, že definice pojmu rodinný příslušník občana EU a ust. § 15a ZPC jsou

skutečně důsledkem implementace komunitárního práva, pak o nich platí, že je-li v řízení před správním orgánem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu Evropského práva (ZPC), musí tento být správním orgánem vykládán v intencích Evropského předpisu (Směrnice). Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že jelikož manžel žalobkyně je přímo občanem ČR a nikoliv občanem EU, tak se na ně Směrnice č. 2004/38/ES nevztahuje a nemůže být použita jako výkladová pomůcka. Žalobní námitka není důvodná ani v tom, že se žalovaná touto námitkou v napadeném rozhodnutí nezabývala, z napadeného rozhodnutí vyplývá opak.

[31] Pro úplnost krajský soud v této otázce odkazuje na dikci Směrnice č. 2004/38/ES, podle jejíhož čl. 2 bod 1. je občanem Unie osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu. Článek 2 bod 2. této Směrnice upravuje, kdo se rozumí „rodinným příslušníkem“; pod písm. a) citovaného ustanovení je rodinným příslušníkem manžel nebo manželka. Pod písm. b) až d) citovaného ustanovení jsou specifikovány další osoby, které se rozumí pro účely této Směrnice jako „rodinný příslušník“. Čl. 3 bod 1. této Směrnice uvádí, že se Směrnice vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bod 2., kteří je doprovázejí nebo následují. V této souvislosti soud dále zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že ust. § 15a odst. 1 ZPC s definicí rodinného příslušníka občana EU představuje transponované ustanovení Směrnice č. 2004/38/ES, proto je třeba jej vykládat v souladu s obsahem této Směrnice a sledovat její účel. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že se uvedená Směrnice na žalobkyni a jejího manžela nevztahuje, a že nemůže být ani použita jako výkladová pomůcka. V dané věci je tomu právě naopak. Jelikož je manžel žalobkyně pan M. L. státním příslušníkem ČR, tedy členského státu Unie, je současně občanem Unie. Žalobkyně, coby manželka občana Evropské unie, je současně rodinným příslušníkem občana EU v intencích čl. 2 bod 2. písm. a) citované Směrnice. To současně odpovídá transponovanému ust. § 15a odst. 1 ZPC ve spojení s § 87b odst. 1 ZPC.

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými. Žalovaná přezkoumatelně a správně posoudila žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podanou ve smyslu § 87b odst. 1 ZPC. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. října 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.